

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

725.94

Szerző:

H. K.

Hely

Cím:

A Gül Baba Zarándokhely

Idő

"1944"

Forrás:

Magyarország

Személy

Bp.

(Hely)

1944. I. 13.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

A GÜL BABA ZARÁNDOKHELY

Ódon, földhözlapuló házak mellett megyek el. A kopott, rongyosruhájú falak, az apró utcakövek, a kicsi ablakok hirtelen átrendítenek a múltba. Ha hátranéznék, a hatalmas, modern palotákat látnám a huszadik század roppant arányú jeleit.

De nem nézek hátra, mert a múlt felé tartok. Meredek utcán lépdelenek fölfelé. A Mező-utcán. Fantasztikus, oszlopos épület magasodik az utca fölé. A nyáron oly ragyogó zöld folyondárok, bokrok most szürkén és kopaszon, reménytelenül simulnak az ütött-kopott téglákhoz. Ez a hatalmas, romlott vár a török idők egy jámbor muzulmánjának sírját keríti. Gül Baba, a Rózsák Atyja alussza négyszáz éves álmát ott fenn a magasban.

Gül Baba, a törökök szent öregje, akiről a török írások mint Kel Babáról, a Tar Atyáról emlékeznek meg, kinek sírja Budában (Buda török neve) van. Hogyan lett a Kel-ből Gül, azt az elmúlt sok-sok év rejtegeti. Kel Baba a padisah kíséretében a mohamedán szentek közé került.

Gül, vagy Kel Baba sírja fölött hosszú ideig csak az a kis kerek épület állott, amely most is megvan, s amelyet a törökök állítottak még akkor, mikor Buda tornyain a félholdas, lófarkas zászló lenggett.

A sírhoz zegzugos úton, omló kövek között jutok fel. Nyolcvan évvel ezelőtt emelték a sírt rejtő kis kupolás ház köré ezt a hatalmas, árkádos épületet. Az oszlopok és a szobrok, a faragott kövek csónkán merednek az ég felé. Amikor belépek egy sötét folyosóba, sárga táblát látok, rajta piros betűkkel: Óvóhely.

Igen, a Rózsák Atyjához is eljutott a háború szelleme. Bizonyára csodálkozna a jó öreg, ha feltámadna halottaiból, s átballagna az épület másik felébe. Meglepve olvasná a nevét, — feltéve, hogy ismerne a latin betűket, — egy hatalmas cégtáblán: Gül Baba pensio.

Nem hiszem, hogy nagy megdöbbentésnek tekintené, hogy a nevéből penzió-címet csináltak. A koporsója fölött.

Az épület négy éve a főpáros tulajdonában van, s akkor azzal a szándékkal vették meg, hogy zarándokhellyé építik ki. Az építési munkálatok most is folynak, a felső árkádok egy részén csákányok zuhognak. A Rózsák Atyjának síremlékét teszik láthatóvá. Lentről, a hid felől már most is látni a síremlék tetejét a félholdal.

A török-korabeli kis épületben egyszerű síma koporsó áll. Alatta, a kriptában pihen Gül Baba. A padlót s a koporsót évente kétszer: Bejram és Ramazán ünnepén pompás keleti szőnyegekkel terítik le és sarutlan lábbal imádkoznak a magyarországi mohamedán törökök a Rózsák Atyjának sírja fölött.

Itt állok most a barnára festett síremlék előtt, s azon gondolkozom, hogy miért hever majdnem romokban ez az érdekes épület, miért, hogy olyan kevesen tudnak róla, miért nem veszi körül a sírt rózsapark... miért?

Pedig ez a hely egyike a legromantikusabb helyeknek. És a jó öreg Gül Baba századok alatt legendás patinát nyert alakja még érdekesebbé teszi.

Azt mondanom sem kell, hogy a török-magyar kapcsolatok is erősödnek majd egy ilyen szép és hatásos keretbe foglalt zarándokhellyel.

A háború persze sokat akadályoz. A penziót például aligha lehet eltávolítani a jelenlegi viszonyok között. Mert felteszszük, hogy az illetékesek nem fogják a háború után is megtérni.

Délre harangoznak. A kopácsolás, a csákánycattogás megszűnik. A munkások egyenként előjönnek a sötét folyosókból. A kopár falak és romlott kövek között felhangzik egy érces kiáltás. A műezzin szólt talán: Allah il Alláh?

Nem, csak egy köporos munkásember kiált föl a toronyba társainak:
— Ebédelni!

Sz K.